Sons de la mediterrània | 20 | Actualitzat el 14/03/2016 a les 19:55

Vol d'altura

Â

Postal amb l'Ocell blanc i els seus tripulants

Que se sàpiga, cap ocell no ha pogut mai sobrevolar l'Atlàntic entre Europa i Amèrica. Però els homes hi somiaven fins que ho van aconseguir. L'*Ocell blanc* va ser un avió de dues places amb què els pilots Charles Nungesser i Françoic Coli van desaparèixer, el maig de 1927, mentre intentaven cobrir el trajecte de París a Nova York i ser els primers de saltar l'oceà sense escales.

Pedro Strukelj també sobrevola l'Atlàntic, però d'una altra manera. Amb els peus a terra, amb dibuixos i amb música. I no ho fa sol ni amb un copilot, sinó amb un grup de músics equipats amb ritmes i cançons populars. Aquest il·lustrador i activista cultural s'ha tret del magí una comunitat que es diu *Pájaros* i que promet aventures i coneixement.

De moment, dissabte passat ja vam poder assistir a una de les primeres accions de la comunitat: concert a la sala Koitton de Sants amb el quintet **Breu**, format per cinc ocells de categoria: el baixista **Guillem Aguilar**, el percussionista **Aleix Tobias**, el guitarrista **Guillermo Rizzotto**, la cantant **Ana Rossi** i el multibufador **Xavi Lozano**. La majoria d'ells ja han explorat amb **Coetus** els ritmes populars de la Península Ibèrica, i amb **Breu** es decanten, en un format més concentrat, cap al cançoner de l'Amèrica Llatina.

Això és dir molt, perquè Amèrica és molt gran i s'hi han forjat gèneres infinits. I alguns d'urbans i molt potents. **Breu** explora i recrea amb gust extrem el que seria més aviat el folk d'arrel rural. *Zamba*, *cueca*, *chacarera*, *tonada veneçolana*... Lluna, nit, soledat i camins pedregosos són elements recurrents en les lletres d'aquest repertori, que abraça milers de quilometres de paisatge. En general, al contrari que en la música d'arrel urbana, aquestes són cançons en què la natura és molt gran i l'home, molt petit. Són cançons que t'imagines cantades de nit per traginers o camperols després d'una jornada dura.

Però, curiosament, aquest concert del Koitton en què es van recrear de forma exquisita els pals de l'Amèrica d'espais oberts va tenir un principi i un final de gust urbà. Va arrencar amb "Amarraditos", vals a l'estil de **Chabuca Granda**, que ja no s'estila però que és deliciós, i es va tancar amb un bis amb estètica tropicalista i els músics abillats amb perruques, garlandes i alegria carnavalera.

Per cert, **Aguilar** i **Tobias** havien volat uns dies abans a Nova York. Com els pilots Nungesser i Coli, però acompanyant un altre astre d'aquesta singular confradia ornitològica: **Raúl Rodríguez**, el sevillà que va parir el tres flamenc mentre sobrevolava l'Atlàntic com un ocellet intrèpid.